

Επίσκοπος Χριστουπόλεως Μακάριος: «Ο Σταυρός αυτός και η δοκιμασία μας ένωσε» (ομιλία κατά τη διάρκεια του γεύματος της Πανήγυρης του Ευαγγελισμού στο Βατοπαίδι)

[/ Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου](#)

image not found or type unknown

Λόγια καρδιάς από τον Επίσκοπο Χριστουπόλεως Μακάριο στο Βατοπαίδι.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Μιλήτου κ. Απόστολε,
Πανοσιολογιώτατε καί σεβαστέ μου ἅγιε Καθηγούμενε κ. Ἐφραίμ,
Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι καί ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Ἀγιορειτικῶν
Μονῶν,
Ἵσιώτατοι καί εὐλαβέστατοι Πατέρες,
Ἀγαπητοί προσκυνητές,

Αἰσθάνομαι ὅτι δέν ἔχω τίς προϋποθέσεις νά ὁμιλήσω γιά τό μυστήριο πού τελεσιουργεῖται στόν Ἅγιον Ὅρος καί, συγκεκριμένα, στήν πανηγυρίζουσα Ἱερά αὐτή καί περίπυστη Μονή, ὅπως πάλαι ποτέ δέν μπόρεσε νά ὁμιλήσει ὁ Μωϋσῆς ἐνώπιον τοῦ τρέμοντος καί καπνίζοντος Σιναίου Ὁρους, καθώς καί οἱ Ἀπόστολοι ἐν

τῷ Θαβωρίῳ, ἐνώπιον τῆς Θείας Μεταμορφώσεως.

Καταθέτω μόνον εὐλαβῶς στήν ἀγάπη σας, κατά προτροπήν τοῦ προεστῶτος τῆς πανηγύρεως, Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Ἀποστόλου ὡς καί τοῦ ἁγίου Καθηγουμένου, μία ἐοραστική σκέψη, σκέψη κατανύξεως, γιά τό σημερινό θεομητορικό γεγονός.

Ἡ ἐορτή αὐτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συνιστᾷ τήν πρώτη λειτουργία στόν καιρό τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὅπως στήν κάθε Θεία Λειτουργία ἔχομε σάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, γιά νά γίνουν οἱ πιστοί, μέ τή Θεία Μετάληψη, σύσσωμοι καί σύναιμοι τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, κατά τόν ἴδιο τρόπο ἡ πρώτη ἀγγελική λειτουργία εἶναι αὐτή τοῦ Γαβριήλ, τοῦ «φθεγξαμένου τῇ Παρθένῳ τό Χαῖρε», διότι «σύν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ ὅλων Δεσπότης». Τότε, ἀρρήτως καί καθημερινῶς στή Θεία Λειτουργία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία ἐπανάληψη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μία ἐπανάληψη τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ· εἶναι τό γεγονός κατά τό ὁποῖο, «σύν τῇ φωνῇ» τοῦ τελούντος τῆ Θεία Λειτουργία ἐπισκόπου, «σαρκοῦται ὁ τόν ὅλων Δεσπότης».

Τό μυστήριον αὐτό τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ὄχι μόνο φανερώνεται, ἀλλά καί πραγματώνεται. Ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἦταν «ἀποκεκρυμμένον ἀγγέλοις τε καί ἀνθρώποις», σήμερα ἀποκαλύπτεται. Ἐκεῖνο τό ὁποῖο μόνο ὡς σχέδιο ὑπῆρχε στόν οὐρανό, γίνεται ἔργο καί πραγματικότητα. Ὁ Ἄσαρκος σαρκώνεται. Ὁ Ἄχρονος εἰσέρχεται στό χρόνο. Ὁ Ἄναρχος ἄρχεται. Τά ἐπίγεια συγχορεύουν μέ τά οὐράνια. Ὁ Θεός γίνεται κοινωνός τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, γιά νά γίνουμε ἡμεῖς «κοινωνοί Θείας φύσεως». Μυστήριον τό γεγονός τῆς σαρκώσεως! Στό δοξαστικό τῶν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀκούσαμε τόν ὑμνογράφο νά λέγη: «Σήμερον χαρᾶς εὐαγγέλια! ὦ Μυστήριον! Ὁ τρόπος τῆς κενώσεως ἄγνωστος, ὁ τρόπος τῆς συλλήψεως ἄφραστος» ὑπερφυῶς, ἐπιτελέστηκε ἡ πρώτη σάρκωση καί αὐτό τό ὁποῖο βιώνουμε.

Ὅπως ἤδη προανέφερε ὁ προεξάρχων τῆς Πανηγύρεως, ὁ περίνους καί σεβάσμιος Ἱεράρχης τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, Σεβ. Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Ἀπόστολος, τό γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ γιά ὅλους ἐμᾶς σήμερα, γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ καί τήν ἀδελφότητα, γιά τούς προσκυνητές, καί πρωτίστως γιά τόν Πατριάρχη μας, ἔχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί ταυτίζεται μέ τή μεγάλη καί ἱστορική ἀποκατάσταση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου. Θά μπορούσαμε διαφορετικά νά ποῦμε ὅτι σήμερα ἐορτάζουμε «διπλῆς χαρᾶς εὐαγγέλια».

Θέλω ὁμως, πατέρες καί ἀδελφοί, νά ὑπογραμμίσω ὅτι τό σημαντικό σέ ὅλη αὐτή τήν ὑπόθεση τοῦ πόνου καί τοῦ σταυροῦ εἶναι ὅτι ἡ δοκιμασία μᾶς ἔνωσε ὅλους καί μᾶς κατέστησε ὁμόψυχους καί ὁμοκάρδιους, γεγονός πού μόνον ὡς σημεῖο τῆς

χάριτος τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά ἐρμηνευτεῖ. Διότι, ὅπου ὑπάρχει ὁ διάβολος, ὑπάρχει διχόνοια. Ὅπου, ὅμως, ὑπάρχει ὁ Θεός, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀγάπη καί ἐνότητα.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ψυχὴ στενάζει δίχως Θεό. Ὁ Νυμφίος, «ὁ ὡραῖος κάλλει παρά τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων», τόν ὁποῖο σέ μερικές ἡμέρες θά προσκυνήσουμε, μᾶς ἀναζωογονεῖ, γιατί εἶναι ὁ ἄριστος ζωοδότης. Ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μόνο κοντά στό Θεό καί, παρότι εἶναι λίγος, γίνεται πολὺς καί, ἐνῶ εἶναι μικρός, γίνεται μεγάλος. Ἀπογοητεύεται κάποιες φορές ἀπό ὅλα, ἀλλά τελικά δέν χάνεται, γιατί στρέφεται πρὸς τὸ Χριστό καί πιστεύει καρδιακά ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ μόνη λύση τῆς ζωῆς μας. Πολλές φορές χάνουμε τίς ἐλπίδες μας στοὺς ἀνθρώπους καί συνειδητοποιοῦμε τότε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἄριστος πού μᾶς ἀπέμεινε. Κάνουμε τόν ἐσωτερικό μας διάλογο καί λέμε: «Ἔχω τὸ Χριστό προστασία πού μέ ἀνορθώνει. Μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νά μέ ἀδικήσουν. Μπορεῖ νά μέ συκοφαντήσουν. Μπορεῖ τελικῶς στή ζωὴ μου νά ἀποτύχω παταγωδῶς, ἀλλά μέσα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία μου θά γνωρίσω τὸ Θεό. Κι αὐτὸ θά εἶναι ἡ δόξα μου καί ἡ τιμὴ μου». Εἶναι ἐπιτυχία τῆς ζωῆς μας ὅτι τελικά γνωρίζουμε τὸ Θεό μέσα ἀπὸ μιά θλίψη, μιά δοκιμασία, μέσα ἀπὸ τὴν κατασυκοφάντηση, τὴ δίωξη καί τόν πόνο. Μέσα σ' αὐτὴ τὴν δύσκολη, ἐπίπονη καί ὀδυνηρὴ κατάσταση στρεφόμαστε πρὸς Αὐτόν, τὸ Χριστό, καί αἰσθανόμαστε ὅτι Αὐτός ἔχει τὴν ἀγάπη πού μᾶς λείπει. Ἔτσι, ἡ ἀποτυχία καί ἡ ἀπόγνωση μποροῦν νά μετατραποῦν σέ προνόμια καί οἱ δυσκολίες μποροῦν νά γίνουν εὐκολίες, πού θά μᾶς ἀνοίξουν τὸ δρόμο γιὰ τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ δοκιμασία τὴν ὁποία πέρασε τὸ μοναστήρι καί, στό ὄνομα τοῦ μοναστηριοῦ, ὁ ἱερός θεσμός τοῦ Μοναχικοῦ Πολιτεύματος, πολλές φορές μᾶς ὁδήγησε στό συμπέρασμα ὅτι οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά μᾶς ἀδικήσουν, νά μᾶς συκοφαντήσουν, νά μᾶς χτυπήσουν ἄδικα καί ἀλύπητα, νά μᾶς στερήσουν πολλά σ' αὐτή τή ζωή, ἀλλά τὸ θάνατο δέν μπορεῖ νά μᾶς τόν στερήσει κανείς. Κι ὅταν συνειδητοποιήσουμε ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτα πιά γιά μᾶς, τότε, κοντά στό Θεό, νιώθουμε χαρά καί δέν μᾶς ἀγγίζει ἡ ἀνθρώπινη ἀπογοήτευση καί ἡ ψυχική κατάθλιψη. Ὁ Χριστός μᾶς διδάσκει καί τὸ ἦθος τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος μᾶς ἐμπνέει μέ ποιό τρόπο νά ζοῦμε μέ τή δυσκολία μας καί, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ καθημερινότητά μας νά μὴ χάνει τὴν ὁμορφιά της· πῶς νά ζοῦμε μέ τόν πόνο, ἀλλά μέσα μας νά ἔχουμε χαρά καί εἰρήνη ἢ πῶς, ἐνῶ εἴμαστε ἀσθενεῖς, νά νιώθουμε ἐσωτερική πληρότητα καί νά μὴ φοβούμαστε τὸ θάνατο.

Αὐτές οἱ μεγάλες βιωματικές ἀλήθειες ἐξῆλθαν ὡς «μύρον εὐωδιάζον» ἀπό τὴν ἀδελφότητα καί τόν ἠγούμενο, κατὰ τὸ δύσκολο καί ζοφερό αὐτὸ διάστημα τῆς δοκιμασίας. Κάποιοι παραπλανητικῶς ὁδήγησαν στό σκότος, ἀλλά ἐμεῖς ἀπό τὴν ἀδελφότητα εἶδαμε φῶς. Κάποιοι μιλοῦσαν μέ φθόνο, ἀλλά ἐμεῖς λαμβάναμε ἀπό τὸ Γέροντα καί τούς πατέρες καλοσύνη καί συγχώρηση. Κάποιοι πάλι ἔδειξαν μῖσος, ἀλλά ἐσεῖς ἀπαντούσατε μέ ἀγάπη.

Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης ἔλεγε: «Ὑπάρχει ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου γιά τόν Θεό, μόνο ἐπειδὴ ὑπάρχει πρῶτα ἡ ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἀναζητήση τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο ἐπιτελεῖται μέ ἓνα παράδοξο καί θαυμαστό τρόπο: Ὁ Θεός μέ βρίσκει, μέ τὴν προϋπόθεση ὅτι ἐγὼ ἐμπιστεύομαι τόν ἑαυτό μου στὰ χέρια Του, ἐγκαταλείπω τὸ θέλημά μου καί ἀπαλλάσσομαι ἀπό μέριμνες καί φροντίδες. Ὁ Θεός ἐπέβλεψε, λοιπόν, ἐπὶ τὴν ἀδελφότητα γιά μία ἀκόμη φορά.

Δόξα τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Συγχαίρω τόν πανοσιολογιώτατο Καθηγούμενο Γέροντα Ἐφραίμ καί σύμπασα τὴν ἀδελφότητα γιά τὸ ἦθος πού ἐπέδειξαν ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα καθὼς καί τὴν ἐμπιστοσύνη τους στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα θερμῶς νά συνεχίσετε νά ἐπιδεικνύετε αὐτὸ τὸ ἀγαπητικό ἦθος. Νά συνεχίσετε τὸ πνευματικό σας ἔργο, τὸ ὁποῖο προσβλέπει στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι στὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ στὰ πνευματικά, χωρεῖ μέσα του ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα γιά τὴν ὁποία προσεύχεται, ὅπως ὁ Χριστός στὴ Γεθσημανή. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ δείχνει ὅτι γνώρισε τὸ Θεό, διότι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη.

Ἡ Παναγία μας, ἀπό τὴν πολλή της ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό, δέν ἐμπιστεύτηκε τὸ θέλημά της ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι ἔγινε τὸ θαῦμα. Καί τὸ κάθε θαῦμα πού ζοῦμε εἶναι ἀποτέλεσμα πίστεως καί ἀγάπης, ὅπως ἀκριβῶς ζήσαμε αὐτές τίς ἡμέρες ἓνα ζωντανό θαῦμα, μετὰ τὴν ἀθωωτική γιά τὴν Μονὴ ἀπόφαση τῆς

Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης.

Σεβασμιώτατε, Πατέρες καί ἀδελφοί

Στό στιχηρό τοῦ μικροῦ ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς ἀναφέρεται ὅτι ὁ «Ἄρχων τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὁ Γαβριήλ καταπτάς, τήν Παρθένον ἀσπάζεται, χαῖρε λέγων ὄχημα, καθαρὸν τῆς Θεότητος». Ἐγκαρδίως κι ἐγὼ σᾶς κατασπάζομαι, εὐχαριστώντας γιά τήν ἀγάπη καί τή φιλοξενία, χαίρων δέ καί ἀγαλλόμενος εὐχομαι νά ἔχετε τήν μητρική προστασία τῆς Παναγίας μας στήν καθημερινή, μοναχική σας δολιχοδρομία καί πλούσια τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στά ἔργα σας, τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ τῆς πίστεώς μας, στόν ὁποῖο πρέπει πᾶσα δόξα, τιμή καί προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄμήν

Πηγή: briefingnews.gr